

Orosz csizmatalpak a lelkünkben

2021 június 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bejelentés alapján fogtak és ítéltek el bennünket a szocializmus megdöntésére irányuló államellenes izgatás vádjával, hét hónap szigorított börtönre.

Kerek harminc esztendeje, 1991. június 19-én hagyta el a záhonyi Tisza-hídon át hazánk területét Viktor Silov, a szovjet hadsereg parancsnoka, az utolsó megszálló orosz katona. Legalábbis fizikálisan.

Engem azzal szerencséltetett a sorsom, hogy az orosz megszállás dísztelen valóságát már egészen korán, születésem napjától élvezhettem, mivel 1952-ben Szolnokon, az orosz laktanya melletti Tulipán utcában láttam meg a napvilágot. Többek között ezzel magyarázható például az is, hogy már hétéves koromban ken?csszagú, csizmás ruszki katonákkal együtt szívtam stikában a nem kevésbé büdös mahorka cigarettát a laktanya kerítése mellett, és zárhattam anyám parancsára sötétedéskor riglire a szobaablakot, nehogy éjszaka beugorjon rajta az utcáról n?t követelve néhány részeg katona.

Ez a páni félelem és el?relátás, amely több százezernyi magyar család életében sem volt el?zmény nélküli, sajnos atyai nagynénémet, Szabó Miklósnét született Franka Máriát nem menthette meg attól – s?t a riglivel zárt ablakok és elreteszelt nagyajtó sem –, hogy egyetlen óra alatt három részeg ruszki ártatlan prédája legyen. A fest?i szépség? nógrádi Cserhátszentiványt halálfélelem kerítette hatalmába, amikor a Bézma-hegy fel?l bejöttek az oroszok. Ahol nem hallotta meg id?ben a vadállati csörtetést a családf?, az édesapa, a fiútestvér vagy a férj, ott a bezárt ajtó- és ablakrekeszek mit sem értek a puskatussal szemben. A szomszédos Alsótoldon az akkor tizenhét éves édesanyámat a többi lánnyal meg asszonnyal még id?ben a falu temet?je alatt ma is meglév? pincébe rejtették, ajtaja elé pedig szénát vasvilláztak takarásnak.

A szentiváni Marika nénémet viszont p?rére vetk?ztették, miközben könyörg? hites urát, Szabó Miklós k?m?vesmestert, közös gyermekük, az egyesztend?s kicsi Miklóska keserves sírása közepette géppisztollyal zavarták ki az ablakon át a fájdalomtól megdermedt éjszakába. Miel?tt nekiláttak volna sírva imádkozó nagynénémnek, beittak a pincében talált lila szín? nohaborból, amit Miklóska bilijéb?l kortyolgattak egymás után, mert bizonyára azt hitték a fehér zománcos éjjeliedényr?l, valamiféle flancos flaska lehet.

Távolságban meg id?ben sem messze Szentiványtól az ugyancsak nógrádi Bercel község mellett, közel a k?bányához, Nyemki-pusztán lakott abban az id?ben a megbecstelenített Mária nagynéném testvére, atyai nagybátyám, Franka János a családjával meg vagy háromszáz birkájával. Miután Bercelen járva a templomdomb alatti ivóban kapta a hírt a ruszki katonák er?szaktevéseir?l, hazaérve az volt az els? dolga, hogy az ágya mellé odaállította a kisbaltát meg a rézfej? juhászfokosát. Az asszony és a két lánygyermek már aludtak, amikor Vitéz meg Bogár, a hajtópulik jelezték a gazdának, hívatlan látogatók érkeznek.
János nagybátyám az ajtó mögé húzódva, fegyverben várta ?ket, és miután berúgták az ajtót, könyörtelenül lecsapott. A két muszka katona élettelen testét az akol mögötti ásott kútba hemperítette, majd néhány berceli termésk?vel feldrótozott szekérkereket dobott utánuk, nehezéknek.

Húszéves koromban, 1972-ben beszélt róla el?ször apám, kés?bb Marika néni meg Jani bácsi is elsuttogták csendesen, s?t ma is tudom a házat, a pincét, a tanyát és a kutat. Aztán pedig arról beszélt szégyenkezve apám, hogy ? meg kénytelen volt belépni a pártba, mert 1956-ban, amikor a szolnoki f?téren álló szoborról leverték a vörös csillagot, néhány „hazafi” lefényképezte ?ket. A forradalom bukása után behívatták a tüd?kórházi ment?st a városi pártbizottságra, ahol közölték vele, vagy belép azonnal a pártba, vagy megy a börtönbe, családja meg a levesbe. Amikor az 1970-es évek végén a szívével leszázalékolták, velem íratta meg a kilépési nyilatkozatot.

Jómagam 1975-ben Budapesten, április 4-én, a megszállás harmincadik kötelez? ünnepén két barátommal három „láncra vert” magyar zászlót terítettünk a mátyásföldi orosz parancsnoksághoz közeli HÉV-megállóban egy ma is látható Krisztus-keresztre. Bejelentés alapján fogtak és ítéltek el bennünket a szocializmus megdöntésére irányuló államellenes izgatás vádjával, hét hónap szigorított börtönre.

Harminc esztendeje annak, hogy a záhonyi Tisza-hídon át az utolsó megszálló orosz katona is hazament, legalábbis fizikálisan, miközben az én családom és több százezernyi magyar család lelkében örökre otthagyták csizmatalpuk beégett nyomait.

Franka Tibor

A szerz? újságíró

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló